

WRANGELCI

Poznáte je okamžitě. Ať na ulici, nebo na univerzitě, kdekoliv. Od českého studentstva se liší pěknými obleky a surovými, vojáckými tvářemi. Působí na první pohled dojem lidí, kteří nemají se studiem nic společného, mají většinou způsob dobrodruhů nebo důstojníků. To jsou tedy podle Bechyněho jediní zástupci Ruska. Mohl by z nich mítí ostatně radost. Nadávají na bolševiky jen což a při referátech prohlašují Brjusova, Bloka a Bělého za chuligány a zvířata jen proto, že tito básníci zůstali v Rusku. Jejich řeči o bolševicích nejsou ostatně zajímavé, neliší se nijak od psaní našich buržoazních listů. Ale obyčejně se to nemíní s tím nadáváním tak vážně. Ptal jsem se onehdy dvou wrangelců, kteří stále nadávají, proč to vlastně dělají? Odpověděli mi zcela klidně: „Proč bychom nenadávali? Tady to mají lidé rádi, a když nás tak dobře živí, proč bychom se jim nezavděčili?“

Dovedou se tedy velmi rychle jako všichni Rusové vžítí do našich poměrů a vystihnouti, jak těžiti z naší buržoazie. Daří se jim to znamenitě, můžete je viděti, jak hýří a hodují v Ruském domě nebo v Medvědu. Přitom však, což je nejzajímavější, opovrhují českou buržoazií, tropí si z ní za zády mezi sebou šašky. Tak se mezi nimi vypravuje velmi zábavná příhoda, která se stala dru Kramářovi. Jakýsi wrangelcký student složil báseň, ve které opěvoval všechny možné slovanské veličiny, mezi nimiž nejvíce dra Kramáře. Když tuto báseň uslyšel dr. Kramář, byl „dojat až k slzám“ a pozval wrangelce k sobě. Wrangelce přišel a výsledkem bylo, že mu dr. Kramář věnoval 70 tisíc Kč na vydávání „slovanské antologie“. Jsme opravdu zvědaví,

kdy se tato antologie objeví, a myslíme, že dr. Kramář také.

Tak tedy vypadají tito „představitelé pravého Ruska“. Zdá se, že jsou zde úplně na pravém místě, aby se česká buržoazie přesvědčila, jak ji přijdou draho tito „zachránci“ Ruska. Již nyní si přejí v tichosti někteří členové národnědemokratického komitétu pro pomoc ruským studentům, aby byli „wrangelci posláni v zaplombovaných vagonech do Ruska“.

Rudé právo 6. 4. 1922

RUSOVÉ V BERLÍNĚ

Celý berlínský západ, Berlín W., možno nazvati ruskou čtvrtí. Tam žijí ruští emigranti, mají tu své restaurace, knihkupectví, kabarety. Zde je čtvrť bohatých Rusů. A v Charlottenburgu žijí chudí Rusové, hlavně studenti. Bohatí Rusové, ruská buržoazie, se cítí v Berlíně úplně doma. Tak jako u nás je vládou vydatně podporována, ovšem opatrněji, chytřeji, neboť Německo uzavřelo s Ruskem. Tak známý dobrodruh a pomocník Judeničův Bermond-Avalov bydlí v krásné vile ve Friedenau, zatímco tisíce berlínských dělníků nemají kde spát. Příkladů podpory ruských reakcionářů Německem by se našlo ještě více. Ruská buržoazie žije v Berlíně životem mezinárodních keřasů, utrácí ohromné sumy peněz, což si nemůže dovoliti ani domácí berlínský keřas. Kabarety a restaurace jsou drahé i pro člověka s vyšší valutou, jako je československá. Tak nejlacinější místo U Modrého ptáka stojí 500 marek. Nicméně to nevadí ruské buržoazii, a tyto podniky jsou každodenně úplně vyprodány. Nutno říci, že jejich umělecká úroveň není

valná, jsou daleko horší než průměrný předválečný ruský kabaret.

Avšak mimo tuto ruskou buržoazii žije tu ruské studentstvo v dosti bídných podmínkách. Studentstva je tak veliký počet, že podle zprávy Deutsche Allgemeine Zeitung zamýšlí sovětská vláda zříditi pro ně v Berlíně univerzitu. Značná část je jich ovšem reakčně naladěna, ale myšlenky „směnověchovců“ pronikly mezi ně nejmohutněji. Bylo to zřejmo na přednášce prof. Ključnikova a Potěchina. Galerie Blüthner-Saal byla obsazena studenty, kdežto v parketu byla ruská buržoazie. A tu při vývodech Potěchina, který líčil po svém návratu z Ruska poměry v sovětském Rusku a vyzýval emigraci k návratu, docházelo k bouřlivým výstupům. Z parketu se ozýval hvízdot, naproti tomu galerie tleskala, a tak tomu bylo několikráte, nakonec galerie, která byla četnější, zvítězila a Potěchin mohl nerušeně pokračovat. Charakteristické je, že při přednášce ruského studenta, „směnověchovce“ Bylova z Prahy, o ruském studentském spolku, který sjednocuje studentstvo bez rozdílu stran, nedošlo k žádným výstupům, naopak řečník byl skvěle uvítán! Mezi ruským studentstvem roste tedy značně „směnověchovství“ a Rul bije na poplach právě tak jako Stinnesova Deutsche Allgemeine Zeitung, která volá po vypovězení všech „bolševických“ studentů z Německa. Tedy „jednotná fronta“ i zde, takže by k ní mohly přistoupit i Národní listy.

Avšak v Berlíně je ruská buržoazie v něčem opatrnější, totiž v šíření falešných zpráv. Zprávu Russunionu, kterou berou i naše „seriózní“ listy jako Lidové noviny, by nevzal ani berlínský Lokalanzeiger. Berlín je blízko Ruska a žije Ruskem. V Berlíně ví každý cídič obuvi více o Rusku než u nás univerzitní profesor, který píše v Naší době o ruské literatuře. Rusko pro-

niká Berlínem, zmocňuje se ho. Rusko dělnické, proletářské, se přiřazuje k Německu dělnickému a ruská buržoazie, odpadky Ruska, žije a hýří se svou milou německou a mezinárodní buržoazií v Berlíně W., nej-elegantnější čtvrti.

Rudé právo – Věčerník 30. 9. 1922

ZE ŠTĚTÍNA DO PETROHRADU

Mezi Gotlandem a Öselem jedeme parníkem. Nic než moře a někde tu a tam majáky. A někdy radostná příhoda: parník s vlajkou RSFSR jede klidně po moři, cestující mávají šátky a my zpíváme *Internacionálu* ve všech jazycích světa, neboť sešli jsme se tu Francouzi, Ital, Brazilian, Ind, Američané a ještě jiní národové, z nichž ovšem převládají „domácí“ obyvatelé: Rusové a Němci. Večer se shromažďujeme na palubě a zpíváme revoluční písně. Ital zpívá jakousi veselou italskou píseň komunistů, znící jako árie se stálým refrénem „bolchevismo“, „bolchevisme“, „liberta“, Ind jakousi zádumčivou píseň, z níž nepamatuji ani slova. Francouzská *Ça ira*, Brazilian starou hymnu brazilských dělníků a já *Rudý jsme prapor vztyčili* a *Zapějme si píseň, bratří*. A nakonec vždy všichni zníváme *Internacionálu*. Jako dorozumívací jazyk užíváme frančinu, což ovšem nám nevadí, abychom při každém kroku neproklínali „la belle France“. Neboť jdou s námi domů do Ruska ruští dělníci, jedou vojáci ztýraní z francouzských žalářů, kteří vyzrazují, jak s nimi zacházela „demokratická“ Francie. Vypravují, že ještě sta ruských dělníků a sedláků, kteří bojovali na francouzské frontě a kteří se „vzbouřili“, což znamená, že chtěli domů, sedí ve francouzských žalářích, kde je týrají, nutí, aby

šli zadarmo pracovat na zpusťosených francouzských územích.

Baltické moře je celé jakoby ruské. Štětín je jakým- si přístavním městem Ruska. V přístavu vlají ruské vlajky, na ulicích se mluví rusky, v hostincích jsou za okny znaky sovětského Ruska. Blokáda je prolomena. Petrohradský přístav je nyní tak dalece rozšířen, že může do něj vplouti jakákoliv loď, nad čímž ovšem skřípají zuby reakční vlády Lotyšska, Estonska a Finska. Je to výsledek rusko-německé smlouvy. Vybudování přístavu provedla německá společnost Friedlich spolu s Tiefbau-Aktiengesellschaft. A tak jezdí skoro každý den lodi do Petrohradu, vezoucí potraviny, nářadí i lokomotivy a automobily. Značná část nákladu je vždy od „Mezinárodní dělnické pomoci Rusku“.

A vidíme-li to vše, musíme se jen usmáti žvástům našeho buržoazního tisku o hospodářské zkáze Ruska. Stačí si jen zajet do Štětína, a tu uvidíme ohromné náklady pro Rusko, a srovnati to vše s naším obchodním ruchem. Uvidíme, že Rusko žije intenzivním hospodářským životem, že se vyváží a dováží, že se pracuje, neboť německé trhy jsou zásobovány Ruskem a ruské výrobky jdou až do Francie. Baltické moře je plno lodí všech možných států: norských, švédských, anglických, dánských, a hlavně německých, a všechny směřují do Petrohradu anebo z Petrohradu. A na druhé straně křižují moře ruské lodi, jedou do Královce, Štětína, Hamburku, ba ještě dále. Rudé prapory vlají nad Baltickým mořem.